

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2020r.,
w sprawie **R. T. i T. D.**

oskarżonych o czyn z art. 65§1 k.k.s w zb. z art. 91§1 i 3 k.k.s. i in.

skargi Prokuratury Okręgowej w W.

na wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 grudnia 2019r., sygn. akt X Ka (...),
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 30 listopada 2018r., sygn. akt II K
(...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić skargę,

**2) kosztami postępowania skargowego obciążyć Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Skarga oskarżyciela nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek

określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji R. T. (pkt 3.4 uzasadnienia wyroku).

Rzecz jednak całkowicie nie w tym co zostało podniesione w uzasadnieniu skargi – że wystarczające byłoby przesłuchanie jedynie dwóch świadków, a nie powtórzenie przewodu sądowego w całości – lecz w tym, co było powodem takiego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy wskazał tu, że podziela zarzut apelacyjny w tym zakresie, w jakim podnosi on, że doszło do naruszenia art. 6 k.p.k. i art. 85 k.p.k., gdyż wszystkich – trzech – oskarżonych bronił jeden obrońca (adw. A.G.), w sytuacji, gdy ich interesy faktyczne i procesowe, były ze sobą sprzeczne. Jak wskazał Sąd Odwoławczy – świadczona obrona miała charakter czysto formalny, a nie realny.

W konsekwencji tak poważnego naruszenia prawa do obrony, oczywistym powinno być, że nie było możliwości usunięcia tego uchybienia poprzez dosłuchanie części świadków na rozprawie apelacyjnej, lecz konieczne stało się powtórzenie przewodu sądowego w całości w odniesieniu do oskarżonych R. T. i T. D. .

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.